

Pērštēnē

Torio dvē pērštēnē, ont abeju ronku galio apsēmautē... Pērštēnēs jau padievietas, bet pačiediejont, gal nešiuotē. Pamatiau vēina – ana bova nokrētusi nu kiedale. Vuo kor ontra? Pamēslējau, pavuožojau, ka če pat kor nuors. Vuo anuos nier, vuo aš pradedo anuos ēiškuotē – jou ēiškau, jou nerondo, je nuori stuokēs a verskēs par galva. Je nuori lermouk, a kriuok – nier. Vuo galva jau praded kaistē ē nieks negal nieka pažičitē a padietē. Rek ēiškuotē – ligo nieks nebova če ējejēs, niekor šēp sau negaliejē prapoltē. Pradedo veizietē vēsor: ē pu luova, pu šiepalio, paskou ēšverto luova, a nier ožkrētosi a ēsēmaišiosi? Vēskou trobuo ēšstumdiau, paveizo pečongie, atēdariniejo vēsas pečiaus dorelēs – jau kramolkē sovēsam ožvērē. Truoba vēsa –dolkēs ē pēišas, ē pats kāp kēpšos. Ēštraukliuojau vēsus šiepalio postalčius – ēšbrakaliuojau. Ēš drabožēnē šiepa vēskou ēškabēnau, ēšgraibiau kēšenē ēr ēšportēnau, dar ē kapeika ēšbēra, vēsuokiu puopiergalio. O pērštēnēs nier ē gan. Nedouk svietē nedavēs. Jau pradedo siostē, ožēlsau ba vēina gala, novērtau ont luova atsēpūstē ē pavuožuotē: a pradietē lig šimta skaitlioutē, a melstēis, no jog nerondo. Jau ta pērštēnē vēsuo galvuo ēšsēplietē. Rēk da pavuožuotē, kor ana galiēto būtē. Vuo! Rēk prēsēmintē, kor aš so pērštēniems bovau pastara sīki? Kor aš klionkēnau, a važiavau, ka reikiejē pērštēniū. Nieka gatava negalio atmintē, ka ta pērštēnē vēsa makaulē īr ožpēldiosi, kap bebūs – nieka nebsovuožuojō. Vuo atrastē rēk... Paskou kelēs naktis blūdīsio nemēiguodams, vuo da mienou dēdelis par nakti i longa švēit. Juk mostas ne so duoro bier? No, atsēpoto – kelsious, rasi da kou sovuožuosio, jog negal sostuotē ē rītou palēktē, gatavā ožkliuksio. Vo jog būn, ka žmuogos nieka nejem i plautius. Kāp kaimē do vaikūza – bruolatē ēšējē ī miestali ēr ožsēbova, kol sotema. Paretont tas mažiesnis ēkrēta i šolēnē aplesita, vuo ožnēka kviekštē, kriuoaktē ēš ta šolēnē. Ontrasis, paredams dar ožējē pas pažistamus, pasēkuolējē: – „Bruolioks ēkrēta i šolēnē – tomsie, šalta, riek – baisē – tēp negal – rītuo rēks eitē paveizietē...”

No jau ne, tuo betrūka – negalio lauktē. Da rīk kētor paveizietē. Kniuošteliejē, ligo i sandieli bovau ožejēs kažkuo – tēn da paeiškuosio. Vuo tamē sandielie gal meška spronda nosēsoktē: bačkalēs, lēntalēs, maišelē, diežalēs, vēsas sēinas apkarkliuotas pungolēs, drabužpalaikēs, vingēs begal paētē. Pradedo: meto vēskou – plītgalius, krežius so senās batās, klompēs, kaliuošius. Nešo diežalēs, rētēno bačkas, gretā ē doris ožkruoviau. Pradieje temtē, longalis ožsētraukēs vuoratinklēs – tēik tešvēit, apēnt rēk nu doru atsēkrautē ēr ēsējungtē alektra – pasēšvēistē. Kraustau, brakaliuojō ēš naujē vēsa torta – i kēta gala. Nosēdībavuojau – neradau. Jau prētrūka kontrībēs, kad ē žemaitis eso – ēsio i truoba. Ē trobuo pekla. Eto i konkīnē. Vu o, muocninkeliau, šonatis – bovau ožkliuokēs anou. Vuo, linksmos, kontēns, oudēgatē lek i šuonus,

veiz mon i akis sava roduoms akeliems. Vuo pērštēnē – be pērštu – sogriaužta, soželiuota, šmuotelē ē skiautēs joudū skūrgaliu.

– No, to čpicbokē, prēsēzbētkējē, no šmēkis, jog to konkuoliava so monēm kāp tiutalaškis. Matā, kāp ēšejē, ka tavi bēnt bēški ožkliuokiau par tou dēdeli ožsēvuožējēma. Vuo kou padērbsi, ka tuoks kliuokvarnis bēso. Kāp dabā rēks sosērēktavuotē – neēšneš plékē. Jau kuoju nebēpavelko, ni ronku nebipajodēno, drimbo i luovalē – gera, ka patruopējo. Lai darboujēs puoni, ka ēš kor parkiaušins, a so takselio parlieks, lai vuožuo kāp nuor. Aš jau nebegalio – monēs nebie, nedouk ne davēs ti perkūnē. Vuo blēnduos gausiau abodo so šonatio – būs lermas. Ē tēp vēsomet prēšta ēiška, no dabā ožnēks alasavuotē – lai lig suotēi. Lai kat kāp vēšta pereklē. Ēškada dēinuos, ka nikuokiuos pažītkas nepadērbau... Bedieviesio pērštēnē vēina. Jog gerā, ka rīta apēnt būs dēina, diekou Deivaliou.